השלל מתוך המלל מתוך הלקם מתוך

הסולמות לא יצא מתוך האיחוי יצא אמר

רב חסדא גובאיחוי אלכסנדרי ת"ר רשאי

להופכו למטה ולאחותו ר' שמעון בן אלעזר

ד אוםר לאחותו הוכשם שהמוכר אמור לאחותו

כך הלוקח אסור לאחותו ולפיכך מוכר צריך

להודיעו ללוקח ת"ר תחילת קריעה מפח

ותוספת שלש אצבעות דברי רבי מאיר רבי

יהודה אומר תחילת קריעה שלש אצבעות

ותוספת כל שהו אמר עולא הלכה כרבי

מאיר בקריעה והלכה כרבי יהודה בתוספת

תניא נמי הכי רבי יוםי אומר י תחילת קריעה

מפח ותוספת כל שהו ת"ר יאמרו לו מת

אביו וקרע מת בנו והוסיף תחתון מתאחה

עליון אינו מתאחה מת בנו וקרע מת אביו

והוסיף עליון מתאחה תחתון אינו מתאחה

מת אביו מת אמו מת אחיו מתה אחותו הורע

קרע אחד לכולן רבי יהודה בן בתירה אומר

על כולן קרע אחד על אביו ואמו קרע אחד לפי שאין מוסיפין על קרע אביו ואמו

מאי מעמא אמר רב נחמן בר יצחק לפי שאינן בתוספת אמר שמואל י הלכה כרבי

עין משפם גר מצוה

קצם א מיי׳ פ״ט מהל׳ אבל הלכה ג: ב ג מיי שם סמג עשין ב טוש"ע י"ד סי' שמ

:סעיף כ דא ד ה מיי שם והלכה ד סמג שם טוש"ע שם

:סעיף יט ב ו מיי׳ שם פ״ח הלכה בי סמג שם טוש״ע שם סעיף ג:

:[Ck] רד ט מיי׳ שם הלכה טוש"ע שם סעיף כא: רה י מיי שם הלכה א :טוש"ע שם סעיף ב ו ופ״ה מהלי כלי המקדע הלכה ו סמג עם

המתקדם האכנה א סמג שם ולאוין שא: רז ל מיי' פ"ח מהלכות אבל הלכה י סמג עשיו

בנו. רח מ מייי שם הלכה ו סמיף לג: סשיף לג:

בש נ מיי שם הלכה ז :ואב מים סב שלו: ריא ע מיי׳ שם הלכה ה מוש"ע שם סי שמ

:קעיף ק ביב פ מיי׳ שם פ״ה הלכה כ טוש״ע שם וסי׳ שנא סעיף א:

רבינו חננאל

ת״ר רשאי להופכו למטה ולעשות לו איחוי. פי׳ החלוק, לחתכו ולתת בית הצואר שלו שולי [החלוק] והשולים יעשה בית שפה. ר' שמעון בן אלעזר אוסר באיחוי, ביז מלמעלז ביז מלמטה. בין מלטפלן בין מלטטה. וכשם שהבעלים אסורין לאחותו, כל הלוקח אסור לאחותו. לפיכך צריך המוכר להודיעו ללוקח . שזה קרע האסור באיחוי הוא. ת"ר וכולן אלו הקרעים, רשאין לשוללן, למוללן, ללקטן, לעשותן בתפירה אחת כעין סולמות, שיהא ניכר הקרע. אבל אין רשאין . באיחוי לאחותו רית, שהוא כמין אריגה. ת"ר הקורע מתוך השלל או מתוך המלל או מתוך הליקוט או מתוך הסולמות לא יצא. אבל אם היה איחוי אלכסנדרית שהוא כאריג יצא ידי קריעה. ירושלמי, כד דמך . ר' יוחנז, אורי ר' חייא בר אבא לשלול הקרע בו ביום ולנעול הסנדל בו ביום. אמר ליה ר' תנחום בר' אנו ייא לר׳ חיננא בר פפא, ר׳ צלי עלן. אמר ליה יסוג תורעתך, שכל אותה שנה הדין מתוח כנגד המשפחה. דאמר ר' יוחנן, כל שבעה החרב שלופה.

עד שלשים יום ומשלשים

היא רופפת, ואינה חוזרת

לתערה עד י"ב חודש.

דג ז ח מיי׳ שם הלכה ט קמא וכן פירש הר"א: תחילת קריעה שלש אצבעות.

פורם מלממה. נפ׳ נתרה דהוריות

(ד' יב:) מפרש מה קורע ממה אס בנואר: לפי שאין מוסיפין

יעשה לוקח איסור אבל אין אנו חוששין אם יתפרנו הנכרי ולכאורה היה מותר יי ועוד ל״ע והאי וכשם שהמוכר כו׳ הוי פי׳ לתנא קמא בלא הפיכה ולר״ם בן אלעזר אפילו על ידי הפיכה ובמאי לפליגי גראה דהלכה כתנא

לריך להודיע ללוחח היינו כדי שלא

ובאיחור אלכסנדרי. בירושלמי איזהו איחוי כל שאין מקומו ניכר

בך הלוקח אסור לאחותו. לא שמעתי אם מותר למוכרו לנכרי

נהי דלוקח אסור לאחותו אם הוא נכרי מותר ואע"פ דמוכר

ובמסכת שמחות (פ"ט) מפרש כל שאחוהו כל לורכו:

לא ידענא ^{ח)} ממאי מפיק

טעמא דלעיל (ד' כב:) מפקינן טפח מויחוק אין אחיזה פחות מטפח: תניא נמי הכי. רבי יוסי סובר

כן ורבי יוסי הלכה כמותו לגבי דרבי מאיר ורבי יהודה בפרק מי שהוליאוהו (עירובין ד' מו:) ועוד דה"ל מכריע: קורע קרע אחד על בולן. במסכת שמחות (פ"ט) ה"ל מת אביו וקרע והוא אינו אלא אמו יצא ממה אמו והוא אינו אלא אביו יצא מת אביו מתה אמו וקרע והוא אינו אלא אחד מן הקרובין יצא אחד מן הקרובין וקרע והוא אינו אלא אביו או אמו לא יצא ובירושלמי אמרו לו מת ראובן וקרע ואמרו שמעון היה יצא אמרו לו מת ראובן וקרע ואח"כ אמרו לו קיים היה ומת אית תנא לא יצא וכן קרע על אביו ונמצא בנו אם מת על אתר אין נריך לקרוע כמה הוא על אתר כדי דבור ובסוף פרק בתרא דנדרים (דף פו.) כמו כן היא שנויה: אבר רב נחמן בר יצחק לפי שאינן בתוספת.מימה מאי מוסיף לפרש הטעם מן הברייתא ופירש הר"ח בשם רבינו שמוחל דלח

גרסינן לפי שאין מוסיפין בברייתא והר"י הקשה בתוספות מאי שייך בתוספת נראה לי דמני למימר דסבירא כמאן דאמר עד טיבורו אי נמי עד שיגלה את לבו אין זה כל כך כמו עד לבו מיהו יותר נראה לי דקאמר רב נחמן בר ינחק לפי שחינן בתוספת שלריך לקרוע עד לבו ואם אירע כך שלא קרע עד לבו מ"מ כיון דלא עשה כמו שהיה לריך אומר אין שייך תוספת מיהו לפירושו קסבר רב נחמן בר יצחק כיש אומרים עד לבו ואפילו

למאן דאמר בסמוך עד טיבורו יש ליישב כמו שפי׳ שחין לריך לקרוע על אביו ועל אמו רק עד שיגלה את לבו מכל מקום אם קרע טפי שפיר משום כבוד אביו ואין כאן בל תשחית:

על אביו ואמו. פי׳ בהונטרס דאכולהו

 וְקַרְעוּ לְבַבְּכֶם וְאַל
בְּגְדֵיכֶם וְשׁוּבוּ אֶל יִיְּ אלהיכם כי חנוז ורחום אֶלְהָיּבֶּם כִּיּ יַנְּבּוּן וְיַרְבּ חֶּטֶּד וְנִּחָם עַל הָרְעָה: בַּיִּרִיִּבָּם בִּי יַנִּבּוּן

מסורת הש"ם

ל) לעיל יח. וש"נ עירובין מו., ב) לעיל כב:, ג) שמחות

פ"ט. ד) שם ותוספתא ב"מ

פ״חו. כ) לעיל יד:. ו) אלא.

איתא דאסור. ה) ועי׳ כלים

פכ"ד מ"ב ומ"ין אולי ל"ל

פכ״ז.

תורה אור השלם

ובמס׳ שמחות ספ״ט

מוסף רש"י ומקרעין לקטן. את נגדיו, מפני עגמת נפש.

(לנויל יד:). רבינו חננאל (המשר) ואל בגדיכם, ןבגדיכם אל לבבכם]. ואמר שמואל הלכה בתירה, איני, והאמר שמואל, הלכה כדברי המיקל באבל, ור׳ יהודה . לגבי תנא קמא מחמיר יי... הוא. ופרקינן, כי קאמר ענין קריעה הוא, הלכך, טיבורו. הגיע לטיבורו, שולי חלוקו בית הצואר,

יבלבל

שמואל בענין אבלות, האי הלכתא כר׳ יהודה בז . בתירה. עד היכן קורע, עד מרחיק שלש אצבעות וקורע. נתמלא מלפניו מחזירו מלאחוריו, נתמלא מלמעלה הופכו למטה כנגד, כלומר מהפך ועושה וקורע למעלה. והקורע שכהן גדול פורם מלמטה. א) עליה דאבוה דשמואל ולוי, חד אמר, כל שבעה קורע, לאחר שבעה אם ימות לו מת אחר מוסיף על הקרע הראשוז כל שהוא. וחד , בי ביוויה. אמר, כל שלשים יום אם אמו, כל שלשים יום אם ימות לו מת אחר קורע [קרע] אחר, לאחר ל' יום מוסיף. מתקיף לה ר' זירא, מאן דאמר כל שבעה קורע, אמאי אינו מוסיף קודפ, אמאי אינו מוסקי דלא ניתן לשוללו בתוך ז', אלא קרע של אשה אלא קרע של אשה ששוללתו לאלתר הכי נמי שמוספת לאלתר. ופרקינן, התם משום כבוד אשה. מאז דאמר כל ל' יום קורע, בבגד [קרוע] לפני המת, הרי זה גוול את החיים ואת המתים. רבן שמעון בן גמליאל אומר, האומר לחבירו השאליני חלוקך כדי שאלך ואבקר את אבי שהוא חולה, ומצאו שמת קורעו, וכשיבא לביתו ונותן לו דמי קרעו. ואם

לא הודיעו כי הולד לבקר

מחוך השלל. שלא קרע אלא בשלל: מחוך האיחוי. מקרע האיחוי: ובאיחוי אלכסנדרי. דהוה כשלם: רשאי להפכו למטה. שהופך הקרע למטה והופך שלמטה למעלה ומאחהו ועושה בית הצואר ולובשו: וחוספת שלש. כגון שמוסיף קרע אחר על אותו קרע כגון שאירעו אבל אחר: עליון אין מסאחה. שקרעו על אביו ועל אמו: שאינן א ובאיחוי אלכסנדרי ת"ר - הקורע מתוך

במוספת. כלומר אין בדין שמוסיף עליהן: הגיע לטיבורו. ומת לו מת חחר: מרחיק שלש חלבעות. בלד אותו קרע וקורע: נסמלא. קרעים מלפניו מחזירו לאחוריו וחוזר וקורע לפניו: כל שבעה. אם מת לו מת קורע קריעה אחרת: לאחר שבעה מוסיף. על קרע ראשון: דלה ניתן לשוללו. תוך שבעה כלל ואי מוסיף ביה מיחזי כקרע אחד אבל לאחר שבעה דכבר שללו קורע כל השלילות ומוסיף כל שהו דמינכר דעל מת אחר קרע: אשה שוללחו לאלחר. אפילו תוך שבעה: הכי נמי. דמוסיף דקורע השלילה ומוסיף בה פורתה דקא מינכר וקא פסיק כל שבעה קורע ואפילו אשה: משום כבוד האשה הוא. ולא מן הדין: משום כבוד אביו. ולא מן הדין והוי כאיחוי לפיכך מוסיף בו לחחר שלשים: בבגד קרוע. קודם לכן. גוזל הכל שמרמה הכל שמראה להן שקרע על המת: ואם לא הודיעו. שהולך לבקר את אביו: יברוהו. לאותו שבא על מטות כפויות: ההולך ממקום למקום:

יהודה בן בתירה ומי אמר שמואל הכי והאמר שמואל 🌣 הלכה כדברי המיקל באבל אבילות לחוד קריעה לחוד עד היכן קורע פעד מיבורו ויש אומרים עד לבו אע"פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר וקרעו לבבכם ואל בגדיכם הגיע למיבורו מרחיק שלש אצבעות וקורע נתמלא מלפניו מחזירו לאחוריו נתמלא מלמעלה הופכו מלמשה ' והקורע מלמשה ומן הצדדין לא יצא י אלא שכהן גדול פורם מלמשה פליגו בה רב מתנה ומר עוקבא ותרוייהו משמיה דאבוה דשמואל ולוי חד אמר ל כל שבעה קורע לאחר שבעה מוסיף וחד אמר כל שלשים קורע לאחר שלשים מוסיף מתקיף לה רבי זירא מאן דאמר כל שבעה קורע אמאי דלא ניתן לשוללו אלא הא דאמר מר ⁹ האשה שוללתו לאלתר ה"נ התם משום כבוד אשה הוא מאן דאמר כל שלשים קורע אמאי דלא ניתן לאחותו אלא לאביו ולאמו דלא ניתן לאחותו לעולם ה"נ התם משום כבוד אביו ואמו הוא ת"ר מי הוצא בבגד קרוע לפני המת הרי זה גוול את המתים ואת החיים י רשב"ג אומר י האומר לחבירו השאילני חלוקך ואלך ואבקר את אבא שהוא חולה והלך ומצאו שמת קורע ומאחו וכשיבא "לביתו מחזיר לו חלוקו ונותן לו דמי קרעו ואם לא הודיעו הרי זה לא יגע בו ת"ר - חולה שמת לו מת אין מודיעין אותו שמת שמא תמרף דעתו עליו ואין מקרעין בפניו ומשתקין את הנשים מפניו © ומקרעין לקמן מפני עגמת נפש עוקורעין על חמיו ועל חמותו מפני כבוד אשתו ואמר רב פפא תנא באבל רבתי לאבל לא יניח תינוק בתוך חיקו מפני שמביאו לידי שחוק ונמצא מתגנה על הבריות: ואין מברין י על ממות זקופות: ת"ר ההולך לבית האבל אם היה לבו גם בו יברוהו על מטות כפויות ואם לאו יברוהו על מטות זקופות רבא איתרע ביה מילתא על לגביה אבא בר מרתא דהוא אכא בר מניומי רבא זקיף אבא בר מרתא כפי אמר כמה לית ביה דעתא להאי צורבא מרבגן תנו רבגן ההולך ממקום למקום

קאי דבין אם קרע על אביו קודם בין קרע על אחד מקרוביו קודם ולא ידענא מנא ליה דלישנא משמע דוקא על קרע אביו ואמו שהיה קודם:

את אביו, לא יגע בו. ת״ד חולה שמת לו מת אין מודיעין אותו שמא תיטרף דעתו של חולה, ואין מקרעין לו, ומשהקין הנשים מפניו. ומקרעין לקטן, פי׳ על אביו שמת או על אמו וכיוצא בהן מפני עגמת נפש. וקורע על חמיו ועל חמותו מפני כבוד אשתו. תנא באבל רבתי, אבל לא יניח תינוק בחיקו מפני הרבים מפני שמביאו לידי שחוק. ונמצא מתגנה על הבני בבור אחרות המחור ומה אחרי בבני, אבר לא היו הנוק בות היי בטפר שבה בי טפר שבה היי ל שוחקן הנבסג חומנו כל ה דבריות. ואין מברין אל על מטות זקומות. ת"ר, ההולך לבית האבל, אם היה לבו גס בו יברותו על מטות כפורות, ואם לאו יברותו על מטות זקופות. רבא איתרע ליה מילתא דאבלות, על לגביה רבה, וזקף המטה להברותו. על אבא בר מרת וכפה, אמר, לית ביה דעתא [בהאי] מרבנן דכפה, דהא אין לבי גס בו. ת״ר אבל ההולך ממקום למקום,

למה הדבר דומה, לכיפת אבנים שנתרועעה אחת מהן נתרועעה כולן. אמר ר' אלעזר אם (מת) [נולד] להן בן באותה משפחה, נתרפת כל המשפחה כולה. ת״ר, תחלת הקריעה טפח, ואם קרע על המת, ועוד מת לו מת אחר ובא לקרוע ולהוסיף על הקרע, מוסיף שלש אצבעות, דברי ר׳ מאיר. [ר״י אומר] (ו)תחלת הקריעה ג׳ אצבעות ותוספת כל שהוא. אמר יהוהסף על הקרע, מוסיף שלש אצבעות, דברי ר' מאיר. [ר"י אומרו | החתית הקריעה ג' אצבעות וחוספת כל שהוא. אמר עולא, הלכה כר' מאיר בקריעה טפח ותוספת כל שהוא. תיר מה אביו וקרע, מת בנו והוסיף, תחתון מתאחה עלייון אין ר' יוסי אומר, תחלת הקריעה טפח ותוספת כל שהוא. תיר מת אביו וקרע, מת בנו והוסיף, תחתון מתאחה עלייון אין מתאחה. מת בנו וקרע, מת אביו והוסיף כר. ר' יהודה בן בחירה אומר, על כולן, כגון בנו ובתו אחיו ואחותו ואשחו, קורעין להן קרע אחד, על אביו ועל אמו, קורע קרע אחר, לפי שאין מוסיפין על קרע אביו ואמו. פ"י לפי שאינו בתוספת, מפני שקריעתו על אביו ועל אמו מבדיל קמי שפה שלו, וקורע והולך עד שמגיע הקרע אל לבו ומגלה, ובשאר מתים הורע טפח ומוסיף כל שהוא עד שמגיע אל לבו. ואע"פ שאיז ראייה ברורה אשכחז זכר לדבר. כדכתיב. וקרעו ולבככם?